

ΕΚΤΟΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

Εφημερίδα του Τμήματος του Συνασπισμού για τα Σώματα Ασφαλείας
Πλ. Ελευθερίας 1 Αθήνα Τ. Κ. 10553

Έτος 15ο • Β' Περίοδος • Αριθμός Φύλλου 42 • Τρίμηνη έκδοση • Ιούνιος - Ιούλιος - Αύγουστος 2007

Η κυβέρνηση απέναντι στους εργαζόμενους

Τα τελευταία χρόνια τα κοινωνικά προβλήματα οξύνθηκαν. Οι κοινωνικές αντιθέσεις διευρύνθηκαν. Οι μεγαλοκεφαλαιούχοι αύξησαν τα κέρδη τους αλλά και ο αριθμός των ατόμων που ζουν κάτω από τα όρια φτώχειας στη χώρα μας μεγάλωσε δραματικά.

Οι εργαζόμενοι βλέπουν το εισόδημά τους καθημερινά να μειώνεται και η αγωνία για το μέλλον να μεγαλώνει.

Τους προηγούμενους μήνες, πολλοί συνδικαλιστικοί αγώνες αναπτύχθηκαν για την αντιμετώπιση αυτών των προβλημάτων. Αγώνες που μπορεί να μην είχαν την αποτελεσματικότητα που θα θέλαμε, έδειξαν όμως την αποφασιστικότητα των εργαζομένων. Είχαμε όμως και αγώνες όπως οι μεγάλες κινητοποιήσεις για την παιδεία, που εκτός από μαζικότητα, ενθουσιασμό, είχαν και αποτελεσματικότητα αφού ανάγκασαν την

αξιωματική αντιπολίτευση να επαναποθετηθεί και παρότι είχαν ταχθεί υπέρ της τροποποίησης του άρθρου 16, αναγκάστηκε να αποχωρήσει από την διαδικασία της συνταγματικής αναθεώρησης και μ' αυτό τον τρόπο κατέστη δυνατό να μην συγκεντρωθεί ο αριθμός των 180 βουλευτών και να είναι πιο δύσκολη η τροποποίησή του από την επόμενη Βουλή.

Οι αντιδράσεις των Συνδικάτων για τα ομόλογα ανάγκασαν την JP Morgan να δηλώσει ότι θα αγοράσει εκ νέου το ομόλογο χωρίς φυσικά αυτό να σημαίνει ότι λύθηκαν όλα τα προβλήματα που αφορούν την αξιοποίηση των αποθεματικών των Ταμείων.

Η εταιρεία προσπάθησε να περιορίσει τις αντιδράσεις στην Κυβέρνηση να "κλείσει" άρον-άρον το θέμα, το οποίο της προξένησε τη μεγαλύτερη φθορά και το μεγαλύτερο πολιτικό κό-

στος, στα χρόνια που κυβερνά.

Η επιστροφή του ομόλογου όμως παρόλο τον αποσπασματικό και ίσως παραπλανητικό της χαρακτήρα δείχνει και την πίεση που μπορεί να ασκηθεί μετά από κινητοποιήσεις.

Ένα άλλο σημαντικό στοιχείο είναι η προσπάθεια κατασκευοφάντησης των αγώνων, δημιουργίας κλίματος αντιπαράθεσης μεταξύ των εργαζομένων και ανάδειξης των κινητοποιήσεων ως βασική αιτία δημιουργίας προβλημάτων στην οικονομία και γενικότερα στο κοινωνικό σύνολο.

Τα πανεκπαιδευτικά συλλαλητήρια θεωρήθηκαν ότι προκαλούν μεγάλα κυκλοφοριακά προβλήματα και περιορισμό της εμπορικής δραστηριότητας. Καθημερινώς παρακολουθούσαμε ρεπορτάζ στην τηλεόραση, όπου "έγκριτοι" δημοσιογράφοι περιέγραφαν την ταλαιπωρία του Έλληνα πολίτη από την κι-

νητοποίηση, χωρίς φυσικά να σχολιάσουν καθόλου την αδιαλλαξία της κυβέρνησης που προκάλεσε ουσιαστικά τις αντιδράσεις του εκπαιδευτικού κόσμου.

Το πλέον χαρακτηριστικό ήταν αυτό που συνέβη με τις διεκδικήσεις των αστυνομικών και την απόφαση της Ομοσπονδίας να προβάλλει τα αιτήματά της με πανώ στο χώρο του γηπέδου.

Όλοι, δημοσιογράφοι, πολιτικοί παράγοντες συναγωνίζοντο μεταξύ τους με δηλώσεις στα ΜΜΕ συμφωνούντες όλοι ότι δεν πρέπει να αναρτηθεί το πανώ, διότι θα θιγεί το κύρος της χώρας στο εξωτερικό!!!

Το θέμα τελικώς προκάλεσε και παρέμβαση του πρωθυπουργού!!!

Όλοι όμως ξεχνούσαν ηθελμένα ότι η ικανοποίηση των αιτημάτων ήταν προεκλογική δέσμευση της κυβέρνησης και αποτελούσε υπαναχώρηση και

Της Δέσποινας Σπανού
Μέλους της Κ.Π.Ε. του ΣΥΝ

εμπαιγμό της κυβέρνησης η μη υλοποίησή της.

Απ' όλα τα παραπάνω καταλαβαίνουμε ότι παρά την τεράστια προσπάθεια που γίνεται για την απαξίωση των συνδικαλιστικών αγώνων και του συνδικαλιστικού κινήματος γενικότερα οι αγώνες που έγιναν παρά τα επιμέρους προβλήματα αποδεικνύουν ότι το μαζικό κίνημα παραμένει ζωντανό, μαχητικό και μας δίνει αισιοδοξία για το μέλλον.

“Αιδώς Αργείοι”

Γράφει ο
Νίκος Χανιάς
Αντιπύραρχος
Μέλους Δ.Σ. ΠΟΕΥΠΣ

Βρισκόμαστε ήδη σε προεκλογική περίοδο και με πολλή θλίψη διαπιστώνουμε ότι η κυβέρνηση της Ν.Δ. όχι μόνο δεν έλυσε αλλά ούτε ασχολήθηκε με τα χρονίζοντα προβλήματά μας. Έτσι:

— Δεν αύξησε τον Β.Μ. κατά 140 Ε από 1-1-2005 όπως είχε υποσχεθεί ο ίδιος ο Πρωθυπουργός. Σήμερα μετά 3,5 χρόνια ο Β.Μ. του Ανθ/γού και αντίστοιχων είναι 795€ αύξηση δηλαδή 75€ σε 3,5 χρόνια.

— Δεν αναγνώρισε το επάγγελμα μας ως επικίνδυνο και αν-

θυγεινό, όπως ως αντιπολίτευση υποσχόταν αλλά μας χορήγησε ένα επίδομα - ελεημοσύνη 14,4€ μικτά το μήνα από 1-9-05. Αυτές τις ημέρες μάλιστα κυκλοφορεί λίστα με νέα επαγγέλματα που θα ενταχθούν στα Ανθυγεινά από τα οποία απουσιάζει προκλητικά ο κλάδος μας. Αυτός είναι ο σεβασμός στα θύματα-συναδέλφους μας και σε όλους μας;

— Δεν αναπροσάρμοσε, ολόκληρη την τετραετία, ούτε κατά ένα ευρώ την αποζημίωση για την έκτη ημέρα εργασίας και για την νυκτερινή εργασία, την οποία μάλιστα δεν αποζημιώνει όταν υπερβαίνει τις 48 ώρες το μήνα.

— Δεν κάλυψε τις χιλιάδες κενές οργανικές θέσεις. Μόνο στο Π.Σ. είναι 4.500 και προσπαθεί με την απλήρωτη υπερεργασία, που φθάνει τους ένστολους στα θιολογικά τους όρια και τους αποδιοργανώνει την οικογενειακή και προσωπική ζωή να λύσει το πρόβλημα της έλλειψης προσωπικού. Τονίζουμε ακόμη ότι είναι χιλιάδες τα χρεωστούμενα ρεπό και οι μη χορηγηθείσες άδειες.

— Δεν προώθησε το βαθμολόγιο για τους χαμηλόβαθμους υπαλλήλους.

— Ετοιμάζεται, απουσία των εργαζομένων, να ενοποιήσει τα Ασφαλιστικά μας Ταμεία, η διαδικασία έχει ήδη αρχίσει, ενώ μας βλέπουν ως φιλέτο για αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης, αύξηση των εισφορών και μείωση των συντάξεων αμέσως μετά τις εκλογές. Ξεχνούν όμως ότι οι ένστολοι σε όλο τον εργασιακό τους βίο εργάζονται έξι ημέρες την εβδομάδα, αντί για πέντε, όπως όλοι οι εργαζόμενοι για πάνω από 25 χρόνια ενώ δεν έχουν ελεύθερο χρόνο ποτέ και όταν δεν εργάζονται, κοιμούνται ή ξεκουράζονται με το τηλέφωνο αγκαλιά περιμένοντας κλήση από την Υπηρεσία τους.

Μπροστά στη ζοφερή αυτή πραγματικότητα τα δεξιόστροφα προεδρεία των ομοσπονδιών, που σε άλλες εποχές διαρρήγνυαν τα ιμάτιά τους, τώρα δήθεν προγραμματίζουν συνεχώς δυναμικές κινητοποιήσεις, τις οποίες πάντα, χωρίς λόγο, αναβάλλουν στο παρά πέντε φοβόμενοι μην χαλάσουν την εικόνα της κυβέρνησης. Το μόνο που τους έχει απομείνει είναι να περιφέρονται στο σπίτι τους (Ρηγίλλης), όπως με καμάρι δηλώνουν και με σκυμμένα κεφάλια να επαιτούν προσβάλλοντας την

αξιοπρέπεια όλων μας.

Από μια κυβέρνηση που ως μοναδικό πρόβλημα της ελληνικής κοινωνίας βλέπει την έλλειψη χιλιάδων αγροφυλάκων, από μια κυβέρνηση που ο πρόεδρος της δεν τήρησε τις υποσχέσεις του για τους ένστολους πολίτες, που ο Υπουργός Δημόσιας Τάξης δηλώνει ότι κάνει «αγγάρια» και ότι «οι αστυνομικοί είναι για

τα μπάζα», από μια κυβέρνηση που διαχρονικά επικροτεί τη θεωρία της Ζαρντινιέρας, νομίζω ότι δεν μπορούμε πλέον να περιμένουμε τίποτα παρά μόνο καινούργιες (λόγω προεκλογικής περιόδου) υποσχέσεις, ίσως ακόμη μεγαλύτερες αυτή τη φορά, οι οποίες ως στόχο μοναδικό θα έχουν την εκ νέου υπαγωγή των ψήφων μας.

Η υπεροψία της εξουσίας

Δάσκαλος και μαθητής συζητούσαν σε μια γωνιά, όταν τους πλησίασε μια ηλικιωμένη γυναίκα: «Φύγετε μπροστά από τη βιτρίνα μου!» τους φώναξε. «Ενοχλείτε τους πελάτες». Ο δάσκαλος ζήτησε συγγνώμη και άλλαξαν πεζοδρόμιο. Συνέχισαν να συζητούν όταν τους πλησίασε ένας αξιωματικός. «Πρέπει να απομακρυνθείτε από αυτό το πεζοδρόμιο», είπε ο αξιωματικός. «Ο κόμης θα περάσει από 'δω σε λίγο». «Ο κόμης να πάει από την άλλη μεριά του δρόμου», απάντησε ο δάσκαλος χωρίς να κουνηθεί. Μετά στράφηκε στον μαθητή του: «Να μην ξεχνάς: μην είσαι ποτέ υπερόπτης με τους ταπεινούς. Και ποτέ να μην είσαι ταπεινός με τους υπερόπτες».

Paulo coelho

Στην Κόψη Της Αλήθειας

Η ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ ΘΑ ΜΑΣ ΣΤΟΙΧΙΣΕΙ

Έχουμε πάρει τον κατήφορο και η κάθοδος μας δεν έχει σταμάτημα. Η κυβέρνηση εκμεταλλευόμενη τις εσωτερικές μας ίντριγκες βαθίζει άφοβα και προκλητικά στην πλήρη απαξίωση των θεσμικών και οικονομικών αιτημάτων μας. Εμείς δεν λέμε να ορθοποδήσουμε. Πάνω που βλέπουμε μια αλλαγή στάσης, έστω και καθυστερημένα, του Προεδρείου της Ομοσπονδίας μας προς την σωστή κατεύθυνση για άσκηση πίεσης στην κυβέρνηση και ευαισθητοποίηση της κοινωνίας, έρχονται οι Πρόεδροι των Ενώσεων Αττικής και Θεσσαλονίκης και σαμποτάρουν τις εκδηλώσεις, ισοπεδώνοντας την έννοια της ύπαρξης του Συνδικαλισμού, απλώνοντας προκλητικά χέρι βοήθειας στον εργοδότη. **ΜΑ ΟΛΟΙ ΠΡΟΕΔΡΟΙ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΣΕ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΤΟΠΟ!!**

Γράφει ο Νίκος Γεωργόπουλος
Μέλος του Δ.Σ.
Ε.Α.Υ.Ν. Εύβοιας
Αντιπρόσωπος Π.Ο.Α.Σ.Υ.
Γ' Αντιπρόεδρος
Ο.Π.Σ. Εύβοιας
Δημοτικός Σύμβουλος
Δήμου Ιστιαίας Εύβοιας

Ύστερα αναρωτιόμαστε γιατί πολλοί από τους Έλληνες πολίτες, μας νομπάρουν και αμφιβάλλουν έντονα για το πνευματικό μας επίπεδο. Είμαστε στην κυριολεξία για γέλια και για κλάματα και σήμερα παραδέχομαι, αυτούς τους πονηρούς πολιτικούς που βασιζόμενοι στην πορωμένη κομματική συνείδηση κάποιων βολεμένων συνδικαλιστών, κατάφεραν να πετύχουν τους στόχους τους και στην τελική να μας γελοιοποιήσουν, κιάλας. Όμως δεν φταίνε αποκλειστικά μόνο αυτοί για την κατάντια μας. Φταίμε όλοι μας. Περισσότερο βέβαια ευθύνονται όσοι συνάδελφοι είναι πλήρως αποστασιοποιημένοι από όλα και ασχολούνται μόνο με τον εαυτό τους, γράφοντας στα παλιά τους τα παπούτσια τους υπολοίπους. Όσοι γλείφουν τους διοικητές καρφώνοντας τους συναδέλφους τους για να εξυπηρετούνται οι ίδιοι ποικιλοτρόπως. Τέλος όσοι απλά πάνε και ψηφίζουν για την ανάδειξη συνδικαλιστικών οργάνων, ή γιατί φοβούνται μην έχουν τίποτα συνέπειες (για αυτό υπάρχουν άλλωστε και τα έτοιμα σταυρωμένα ψηφοδέλτια!), ή γιατί ευελπιστούν ότι θα τους γίνει κάποια εξυπηρέτηση! (μετάθεση, απόσπαση, παραμονή στην ίδια υπηρεσία κ.λπ.). Αυτοί όλο το υπόλοιπο χρονικό διάστημα που μεσολαβεί ως τις εκλογές, ή δεν θα ασχολούνται καθόλου με την ύπαρξη αυτού του θεσμού, ή θα τον κρίνουν περιστασιακά, επιφανειακά και δάση τυχαίων γεγονότων, έτσι πάνω στην υπηρεσία για να περάσει η ώρα μέχρι να σχολάσουν.

Αυτοί είμαστε και ας μην κρυβόμαστε πλέον πίσω από το δάχτυλό μας αδιάφοροι, ευθυνόφοβοι, οσφυοκάμπτες και βολεψάκιδες. Έτσι βέβαια μας θέλει η πολιτεία και η διοίκηση για να μας ελέγχουν και έτσι δυστυχώς έχουμε καταντήσει. ΟΧΙ ΟΛΟΙ ΕΥΤΥΧΩΣ, αλλά ένα αρκετά μεγάλο ποσοστό. ΣΗΜΕΡΑ ΕΥΘΑΡΣΩΣ ΣΑΣ ΔΗΛΩΝΩ ΟΤΙ ΕΧΟΥΜΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΤΟΝ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟ ΠΟΥ ΜΑΣ ΑΞΙΖΕΙ. Έχετε αναρωτηθεί γιατί οι περισσότεροι νέοι συνάδελφοι-ες δεν ενδιαφέρονται πραγματικά για τα τεκταινόμενα; Μήπως εκτός από την καθημερινότητα και το νεαρό της ηλικίας τους, ευθύνεται και η υπάρχουσα νοοτροπία του ωχαδερφισμού, που τους διδάσκει κατά κάποιο τρόπο από εμάς τους παλαιότερους; Για παράδειγμα, φανταστείτε ένα νέο-α Αστυνομικό να ξεκινάει την σταδιοδρομία του σε επαρχιακό Αστυνομικό τμήμα και να κάνει οκτώωρη υπηρεσία μαζί με παλιό συνάδελφό του, ο οποίος έχει κύριο μέλημα του, όχι βέβαια να δουλέψει και να προβληματισθεί για τα συνδικαλιστικά δρώμενα, αλλά να ΚΟΙΜΗΘΕΙ ΕΝ ΩΡΑ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ, ΟΣΟ ΜΠΟΡΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ!! Αμφιβάλλει μήπως κανείς για το αν υπάρχουν τέτοιοι απαράδεκτοι τύποι σε υπηρεσίες ιδίως της επαρχίας; Το ζήτημα είναι τι εντύπωση σχηματίζει ένας νέος άνθρωπος για αυτή την νοοτροπία και πόσο θα επηρεαστεί από αυτή μελλοντικά. Αναρωτηθήκατε πόσοι συνάδελφοι-ες πανελλαδικά δεν είναι εγγεγραμμένοι στις κατά τόπους ενώσεις; Και πόσοι είναι αυτοί που δεν συμμετέχουν στις εκλογές για ανάδειξη αντιπροσώπων τους στο σωματείο;

Καίρια, καυτά ερωτήματα, που πηγάζουν από την πραγματική κατάσταση αδιαφορίας που επικρατεί. Η αλήθεια δεν κρύβεται και τα μηνύματα που έρχονται από άλλα κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δεν μας έχουν ενεργοποιήσει. Συνεχίζουμε την ίδια αδιέξοδη παθητική στάση. Το καμπανάκι κινδύνου έχει κτυπήσει και επιβάλλεται όλοι να σκύψουμε το κεφάλι και να επαναπροσδιορίσουμε τη θέση μας και την περαιτέρω στάση μας. **Ο ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΡΙΖΙΚΗ ΑΝΑΝΕΩΣΗ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ Η ΑΠΑΘΕΙΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΝΕΝΑ ΝΟΗΜΑ ΚΑΙ ΟΔΗΓΕΙ ΜΕ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗ ΑΚΡΙΒΕΙΑ ΣΕ ΤΑΠΕΙΝΩΤΙΚΗ ΗΤΤΑ.** Μετά τα αλλεπάλληλα ολισθήματα και την αδιανόητη στάση ορισμένων τηλεοπτικών μαϊντανών, οφείλουμε να ανασυνταχούμε και να επιτεθούμε στην λαίλαπα που αιωρείται γύρω μας και ετοιμάζεται να πέσει πάνω στα καταχωρωμένα και κεκτημένα, με δύσκολους αγώνες, δικαιώματά μας. Ας κοιτάξουμε τον καθρέπτη μας χωρίς προκατάληψη και όλοι ας προσπαθήσουμε να γίνουμε καλύτεροι συνάδελφοι και με ομαδικότητα να δραστηριοποιηθούμε άμεσα, ενάντια στο ψέμα, την υποκρισία και την αδιανόητη αναληγσία της πολιτείας απέναντι σε όλους αυτούς που με κόστος ζωής φυλάνε Θερμοπύλες, το Σύνταγμα και τους νόμους του Κράτους. Αμφιβάλλει κανείς περί τούτου;

— Αξιότιμοι κύριοι και κυρίες της Κυβέρνησης, δώστε μας τώρα ό,τι μας τάξατε. Δώστε μας τώρα ό,τι μας οφείλετε και εμείς θα σας επικροτήσουμε. Το βάθος τετραετίας που επεκτεινείτε σε οκταετία -μας προσβάλλει θάναυσα την νοημοσύνη και μας θίγει την αξιοπρέπεια. Δεν μας αξίζουν τέτοιες συμπεριφορές.

Μερική αποκατάσταση διωχθέντων αστυνομικών για συνδικαλιστική δράση

Με το νόμο 3554/16/4/07, η Κυβέρνηση προχώρησε στην "αποκατάσταση" των διωχθέντων (αποταχθέντων) των πρωτοεργατών αστυνομικών, για συνδικαλιστική δράση.

Αναφέρει ο Νόμος:
 "Αστυνομικοί που ως μέλη Διοικητικών Συμβουλίων αστυνομικών οργανώσεων αποτάχθηκαν για πειθαρχικά παραπτώματα που είχαν άμεση σχέση με τη συνδικαλιστική τους δράση, δικαιούνται να ζητήσουν επανεξέταση των πειθαρχικών τους υποθέσεων, υποβάλλοντας σχετική αίτηση εντός ανατρεπτικής προθεσμίας τριάντα (30) ημερών από τη δημοσίευση του παρόντος. Οι αιτήσεις εξετάζονται από τα αρμόδια όργανα, τα οποία επέβαλαν τις πειθαρχικές ποινές. Ο χρόνος εκτός υπηρεσίας των αστυνομικών που επανέρχονται στην ενέργεια κατ'

πρωτοεργατών συνδικαλιστών αστυνομικών μια σειρά βαρύτερες ποινές (όπως προανέφερα), που δεν καλύπτει ο παρών νόμος στην αποκατάστασή τους.

2. Εκτός από τους αποταχθέντες είναι και αυτοί που οδηγήθηκαν σε παραίτηση εξαιτίας των αφόρητων ασφυκτικών πιέσεων και διώξεων. Σήμερα βρίσκονται να έχουν χάσει τη δουλειά τους, χωρίς να αναγνωρίζεται η προσφορά τους και χωρίς οι κυβερνήσεις να έχουν οποιεδήποτε διάθεση να τους αποκαταστήσουν.

3. Ακόμα και αυτοί που διώχθηκαν και αποτάχθηκαν για συνδικαλιστικούς λόγους, στα παραπεμπτικά διώξεών τους δεν αναφέρεται πουθενά ότι διώχθηκαν για συνδικαλιστικούς λόγους, με αποτέλεσμα να είναι εξαιρετικά δύσκολο - αν η διοίκηση δεν έχει καλή διάθεση

αποτελεί φωτογραφική διάταξη για τρεις (μόνο) διωχθέντες αστυνομικούς, που πράγματι ήταν πρωτοεργάτες συνδικαλιστές, αλλά δεν ήταν μόνο αυτοί, δεν ήταν μόνο αυτές οι περιπτώσεις, υπήρξαν και δεκάδες άλλοι που διώχθηκαν και δεν ήταν μέλη Διοικητικών Συμβουλίων και τα «παραπτώματά» τους δεν είχαν άμεση σχέση με τη συνδικαλιστική τους δράση, για τον απλό λόγο: Δεν συνέφερε τις κυβερνήσεις να φαίνεται ότι διώκουν κάποιους για συνδικαλιστική δράση, διότι θα ήταν καθαρά παράνομες διώξεις. Εφεύρισκαν δήθεν παραπτώματα, και με φτιαχτές πειθαρχικές δίκες, τιμωρούσαν με ανώτατες ποινές τους συνδικαλιστές. Η μέθοδος είναι γνωστή από παλιά και δοκιμασμένη σε προηγούμενες δεκαετίες εναντίον συνδικαλιστών άλλων χώρων.

Οι ιδρυτές του συνδικαλισμού στην ΕΛ.ΑΣ.
Στ. Μαντζάρης, Μ. Ανδρικόπουλος, Κ. Συγγούνης, Π. Παλαμάρας, Γ. Κωστής, Αθ. Παπαγγελής και Θ. Αθανασούλας

εφαρμογή των ανωτέρω διατάξεων λογίζεται ως χρόνος πραγματικής υπηρεσίας, χωρίς να δικαιούνται αναδρομικές αποδοχές ή αποζημίωση για οποιαδήποτε αιτία".

1. «Αστυνομικοί ως μέλη Διοικητικών Συμβουλίων...»

Όσοι γνωρίζουν τα σχετικά με το συνδικαλισμό στην αστυνομία πράγματα, θα έπρεπε να έχουν υπόψη τους - εκτός και αν δεν γνωρίζουν - ότι οι αγώνες των συνδικαλιστών ξεκίνησαν στα τέλη του 1986 και αρχές του 1987, πολύ πριν αποκτήσουν νομική υπόσταση τα πρώτα σωματεία των αστυνομικών.

Ο πιο σκληρός, ο πιο ανελέητος διωγμός των αστυνομικών, έγινε εκείνη την περίοδο, με αποτέλεσμα όλοι οι πρωτοεργάτες αστυνομικοί, να έχουν υποστεί μια σειρά διώξεων όπως (παράνομες μεταθέσεις, παραπομπή σε πειθαρχικά συμβούλια για δήθεν παραπτώματα, με βαριές τιμωρίες όπως πρόσκαιρη παύση, αργία με απόλυση, στερήσεις οικονομικών και βαθμολογικών προαγωγών). Δυστυχώς ο Νόμος Παπαθεμελή (2265/94), δεν αποκατέστησε αυτές τις αδικίες αλλά λειτουργήσε για να εξυπηρετηθεί μόνο τους ημέτερους «διωχθέντες».

Κατά συνέπεια δεν είναι μόνο διωχθέντες οι αποταχθέντες, αλλά εκκρεμούν σε βάρος των

όπως και με το Ν. 2265 - να αποδείξουν ότι τα παραπτώματά τους είχαν άμεση σχέση με τη συνδικαλιστική τους δράση.

4. Να μην γίνει η επανεξέταση των υποθέσεών τους μέσα από τα πειθαρχικά συμβούλια της ΕΛ.ΑΣ., όπως έγινε με το Ν. 2265, διότι θα είναι ένα επιπλέον "κόλπο" της διοίκησης για να ταλαιπωρήσει για μια ακόμα φορά τους πρωτοεργάτες συνδικαλιστές, να τους τιμωρήσει για μια ακόμα φορά οδηγώντας τους σε ψεύτικες δίκες και στη συνέχεια να μην απαλείψει τις ποινές τους.

Για την ιστορία να πούμε ότι μετά και την άρνηση αποκατάστασης και από το 2βόθμιο πειθαρχικό συμβούλιο, θα προσφύγουν στο διοικητικό εφετείο, αλλά ακόμα και αν αυτό κάνει δεκτή την αίτησή τους, ο αρχηγός της ΕΛ.ΑΣ. με το γνωστό «βέτο» του αρχηγού, θα επαναφέρει για επανεξέταση την υπόθεση στο πρωτοβάθμιο πειθαρχικό συμβούλιο. Στην ουσία δηλαδή, θα γίνει ένας μεγάλος κύκλος φθοράς που θα κρατήσει το λιγότερο δέκα χρόνια, αν η διοίκηση επιθυμεί να ταλαιπωρήσει τον υποτιθέμενο «αποκατασταθέντα», όπως έγινε σε περιπτώσεις αστυνομικών που «αποκαταστάθηκαν» για τις διώξεις τους με το Ν. 2265/94 και ακόμα είναι στα δικαστήρια.

5. Το παρόν νομοσχέδιο

6. Η πρότασή μας να διατυπωθεί ως εξής δεν πέρασε στη Βουλή: «Όσοι αστυνομικοί, πυροσβέστες και λιμενικοί (να θυμίσουμε ότι ο πρώτος πρόεδρος της Ένωσης Λιμενικών, Γιάννης Παπαπλάκας, (αποτάχθηκε), ή οδηγήθηκε σε παραίτηση εξαιτίας της συνδικαλιστικής του δράσης), διώχθηκαν με οποιοδήποτε τρόπο και με οποιεσδήποτε ποινές (πρόσκαιρη παύση, αργία με απόλυση, απόταξη, στέρση οικονομικών και βαθμολογικών προαγωγών, δυσμενείς μεταθέσεις, παράλειψη σε προαγωγή εξαιτίας συνδικαλιστικής δράσης), να έχουν το δικαίωμα να ζητήσουν την άμεση αποκατάστασή τους από ανεξάρτητο όργανο που θα αποτελείται από: Δικαστικό λειτουργό, αξιωματικό της ΕΛΑΣ, εκπρόσωπο συνδικαλιστή της ΠΟΑΣΥ (Πανελλήνια Ομοσπονδία Αστυνομικών Υπαλλήλων) και έναν καθηγητή του εργατικού δικαίου».

Η επανεξέταση των υποθέσεών τους από πειθαρχικά δικαστήρια (συμβούλια), θα είναι μόνο πρόφαση για να αποκατασταθούν οι προσκείμενοι στην κυβέρνηση διωχθέντες συνδικαλιστές, και με τις γνωστές ταλαιπωρίες όσων δεν είναι αρεστοί στην κυβέρνηση, δεδομένου ότι τα πειθαρχικά συμβούλια των αστυνομικών ήταν και είναι και δοτά και ελεγχόμενα.

M.A.

ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΙΣ

Οι αγωνίες
ενός ένστολου πολίτη
και όχι υπηκόου

Η διεκδίκηση της διατήρησης των κεκτημένων από το σύνολο των αστυνομικών, αποτελεί καθημερινή έννοια και δημιουργό προβληματισμών.

Η καθημερινότητα αναδεικνύει τα θέματα εκείνα που, η ίδια η κοινωνία θεωρεί ως προβλήματα.

**Γράφει
ο Ρούσης Δημήτρης
Ανθ/μος Τ.Τ. Ρόδου
Αντιπρόσωπος της Ε.Α.Υ.
Νομού Δωδ/νήσου
στην Π.Ο.Α.Σ.Υ.**

Ο κάθε πολίτης από την πλευρά του, θεωρεί για τον ίδιο και τον κλάδο του, ότι έχει πάντα δίκιο και ότι, εμπόδιο στη διεκδίκηση του, στέκεται ένας ένστολος, ο οποίος όμως, είναι εργαζόμενος με την υποχρέωση τέλεισης συγκεκριμένων καθηκόντων από την συγκροτημένη πολιτεία.

Επειδή, όπως σε κάθε νόμισμα υπάρχουν δύο όψεις, έτσι και στο εκάστοτε προκύπτον πρόβλημα, δεν πρέπει να ξεχνούμε και την άλλη πλευρά.

Ποια θα μπορούσε, αλήθεια, να είναι η άλλη όψη του νομίσματος;

- Μήπως ο εν λόγω ένστολος πολίτης είναι και αυτός ένας εργαζόμενος, ο οποίος σε καμία περίπτωση δεν αντιδικεί με τον ειρηνικά διαμαρτυρούμενο πολίτη;

- Μήπως, αυτός ο ένστολος πολίτης είναι ένας άνθρωπος με τα θετικά κι αρνητικά του, όπως και όλοι οι άλλοι;

- Μήπως αυτός ο εργαζόμενος ένστολος πολίτης, ξεκινώντας για την εργασία του δεν γνωρίζει εάν θα επιστρέψει αρτιμελής και πότε στο σπίτι, όπως όλοι οι άλλοι συμπολίτες του;

- Μήπως αυτός ο ένστολος πολίτης, εργάζεται σε ιδιαίτερα επαχθείς συνθήκες χωρίς την εφαρμογή της εργατικής Νομοθεσίας, που ισχύει για όλους τους υπόλοιπους συμπολίτες του;

- Μήπως, ο εν λόγω ένστολος πολίτης, αποτελεί τον σάκο του "μποξ", για να καλυφθούν τα κακώς κείμενα των εκάστοτε πολιτικών προϊσταμένων του;

- Μήπως, ο εν λόγω ένστολος πολίτης, δεν είναι αυτός που καθημερινά συμπαραστέκεται στον πόνο, την αγωνία και τις ανάγκες των συμπολιτών του;

- Μήπως, ο εν λόγω ένστολος πολίτης, δεν είναι αυτός που διαπιστώνει, θεσμοθετημένες και αξιολογημένες διαδικασίες να καταργούνται στο όνομα μιας κακώς εννοούμενης επιλογής με γνώμονα τα εκάστοτε πολιτικά συμφέροντα;

- Μήπως, ο εν λόγω ένστολος πολίτης, δεν είναι αυτός που αγωνιά για το αβέβαιο του εργασιακού του μέλλοντος, λόγω της επικείμενης αλλαγής του Ασφαλιστικού και δεν είναι αυτός που καλείται να πληρώσει από την τσέπη του υπέρογκα ποσά για την εργασία που προσφέρει, πέραν του πενθημέρου, αν και αυτό αποτελεί υποχρέωση της πολιτείας;

- Μήπως, ο εν λόγω ένστολος πολίτης, δεν αγωνιά για το μέλλον των παιδιών και του οικογενειακού του περιβάλλοντος, όπως όλοι οι συμπολίτες του;

- Μήπως, ο εν λόγω ένστολος πολίτης, δεν είναι αυτός που αγωνιά για την υπονόμευση του συνδικαλιστικού κινήματος και την λησμόνηση εκ μέρους της πολιτείας για όσα υποσχέθηκε προς επίλυση των δίκαιων αιτημάτων του;

- Πάντως χαίρομαι ιδιαίτερα για την εγκατάλειψη των μαθηματικών εκλογικών υπολογισμών υπέρ του ενός ή του άλλου κόμματος. Αυτά κατά την άποψή μου δεν έχουν θέση μέσα στην αστυνομική οικογένεια. Επίσης χαίρομαι γιατί όλοι πλέον έχουμε καταλάβει σε ποια οδό ακριβώς βρίσκεται το σπίτι μας. Αρκεί να μάθουμε βέβαια και τον αριθμό. Θα ήθελα απευθυνόμενος προς όλους να κλείσω κάνοντας μια ευχή. Ας είμαστε αγαπημένοι. Όλοι μαζί μπορούμε να διεκδικήσουμε και να πετύχουμε.

Ευχαριστώ για τη φιλοξενία.

Η νέα γενιά μπροστά στην κόλαση
των ναρκωτικών

Σπεύδω να δηλώσω ότι δεν είμαι ειδικός, ούτε εις βάθος γνώστης του θέματος των ναρκωτικών. Επειδή όμως με απασχόλησε το μεγάλο αυτό πρόβλημα θεωρητικώς ήδη από το 1970, θα ήθελα να μοιρασθώ κάποιες σκόρπιες σκέψεις και επιστημονικές με την νέα γενιά. Μάλιστα θα πω λίγα και γνωστά πράγματα, πράγματα που έχει υπ' όψιν του κάθε συνειδητός πολίτης αυτής της δύσμοιρης χώρας.

Ένας από τους τρόπους για να υποσκαφθεί, να διαβρωθεί μία κοινωνία, είναι η υπονόμευση, ο ευνουχισμός και η χαύνωση - αποβλάκωση του ανθού του, των νέων αγοριών και κοριτσιών. Κύριος μοχλός - όπλο για την επίτευξη αυτού του στόχου είναι η διάδοση των ναρκωτικών ουσιών και ο υποβαθμισμός της ελληνικής γλώσσας και της παιδείας γενικότερα.

Θα περιορισθώ όμως να αναφέρω, να παραθέσω κάποιες πασίγνωστες κοινοτοπίες για το πρώτο από τα δύο φλέγοντα ζητήματα - προβλήματα.

Πρώτη κουβέντα όταν γίνεται το διπλότυπο από κάποιον "φιλό" ή "φίλη" ή κατ' ευθειαν από τους πορωμένους εγκληματίες "εμπόρους" του αργού θανάτου, είναι για το πόσο "την βρίσκουν". Ότι δήθεν το ναρκωτικό παράγει πρωτόγνωρη ηδονή και ότι τα προβλήματα και ο νταλκάς σου βουλιάζουν στην λήθη, στην λησμονιά.

Αποσιωπούν ότι πολύ γρήγορα αρχίζει μια αυτοκτονία, σε αργό ή και γοργό ρυθμό. Η φθορά του σώματος, του νου και της ψυχής είναι γεγονός που βιώνει καθημερινώς ο δύστυχος παγιδευμένος χρήστης. Το μπλεξιμο με την πορνεία και τα άλλα ψυχοφθόρα / ψυχοκτόνα / σωματοκτόνα λούκια του υποκόσμου είναι μέσα στο κόλπο και γίνεται χωρίς καλά-καλά να το καταλάβεις.

Ποια όμως είναι η βαθύτερη αιτία που ωθούνται οι νέοι στην χρήση των ναρκωτικών; Κατά την γνώμη μου, η έλλειψη σκοπού, στόχου και ιδανικών στην ζωή. Νιώθουν ότι η ζωή, η εργασία και οι σχέσεις των στερούονται νοήματος και σημασίας. Καλές οι ντισκοτέκ και τα σκυλάδικα και οι παμπ και τα μπαρ και τα κλαμπ και οι γκομενικές μπουρδελο-καταστάσεις, όμως δεν σου φεύγει η αίσθηση της ματαιότητας και του κενού και εκείνου του σφιδώματος στην καρδιά. Χρειάζεται κάτι να σε εμπνέει, να σου εμψυχήσει

αναπνοή - πνεύμα - καθαρό αέρα, να σε συναρπάξει, να σε συν-κινεί. Και εδώ συναντάται ο νέος και η νέα με την ελληνική παράδοση και τις ρίζες μας. Τα ξεφαντώματα στα πανηγύρια, η συντροφικότητα, η αλληλεγγύη, η αγάπη.

Για τους Έλληνες, για τις Ελληνίδες ανέκαθεν μετρούσε πρωταρχικώς το πρόσωπο, η ζωντανή ανιδιοτελής σχέση. Το πρόσωπο είναι εκ του πρόσ-όψιν, σημαίνει ότι αυτός ή αυτή που αντικρύζω κατάματα συνδέεται μαζί μου με την αμεσότητα της ερωτικής (επι)κοινωνίας, παρουσίας, σχέσεως και μετοχής. Συν-μετέχω στην ομορφιά, αλλά και στον πό-

νο, στον καημό, στο ντέρτι και τα προβλήματα του άλλου - της άλλης.

Ο άλλος ή η άλλη, όσα ελαττώματα και αν έχει, σε όσες αμαρτίες - αστοχίες και αν έχει βουλιάξει, είναι εικόνα του Χριστού. Οπότε, αν με την κοπέλα που έχω αντίκρι μω με συνδέει η ερωτική αμεσότητα, δεν θα οδηγηθώ στον κυνισμό και στον μηδενισμό του να την "κάνω πάσα" στους κολλητούς μου, ούτε να την δω, να την μεταχειρισθώ σαν αντικείμενο εκμεταλλεύσεως, ούτε να της πλασάρω - πασάρω τα "μαύρα" και τα "άσπρα".

Και βεβαίως, δεν είναι τόσο μαγκιά να μπλέκω με τα ναρκωτικά που με υποδουλώνουν για μια ζωή. Κάποτε πρέπει να νιώσουμε, να εννοήσουμε, να καταλάβουμε ότι άλλο παλικαριά (εκ του πάλλω-πάλλομαι), με την γνησιότητα και την

ευθύτητα που την διακρίνει, και άλλο το τσαμπουκαλίκι του μικροαστού.

Δυστυχώς, ζούμε σε μια κοινωνία που βρίσκεται σε αποσύνθεση και βαθειά παρακμή, η οποία έχει θεοποιήσει την

**Γράφει ο
Αθανάσιος Κ. Παπατζίκας
Οικονομολόγος -
Μελετητής της φιλοσοφίας**

'κονόμα, την νταλαβέρα, το νταβαντούρι, την κομπίνα, το αλισβερίσι, την καταναλωτική βουλιμία / απληστία και τα πλακάκια του λουτροκαμινέ, που λέει κι ο Διονύσης Σαββόπουλος. Όμως δεν έχει εκλείψει, δεν έχει χαθεί η ελπίδα για τον ιερό αυτόν τόπο. Ο καθένας βεβαίως έχει μερίδιο ευθύνης γι' αυτό το φοβερό, απειράγραφο χάλι. Όπως και ευθύνη να ενεργοποιηθούμε όλοι και όλες, όπως και όπου μπορούμε.

Ευτυχώς, η σημερινή νέα γενιά φαίνεται να είναι πιο προσγειωμένη, σώφρων και αληθινή από την δική μου ή αυτήν των πατεράδων της. Με την διαφορά ότι χρειάζεται προσπάθεια και νηφάλιο πάθος και κέφι και ζωντάνια και ιδανικά και πνευματική αναζήτηση, μαζί με την άθληση και τις παμπ. Θα δουν τότε οι νέοι και οι νέες μας ότι τα ελληνόπουλα δεν έχουν ανάγκη από τα ναρκωτικά δηλητήρια για "να φτιαχθούν". Ούτε προσφέρει αληθινή ηδονή η αδιάφορη, απρόσωπη και ανόητη εναλλαγή ερωτικών συντρόφων. (Ας μη ξεχνούμε ότι με την ευκολία που στο παρελθόν κολλούσε κάποιος βλενόρροια, τώρα κολλάς τον καρκίνο του Α.Ι.Δ.Σ., του συνδρόμου επικτητού ανοσοποιητικής ανεπάρκειας του οργανισμού).

Τα ναρκωτικά είναι δρόμος χωρίς επιστροφή και ο άκοσμος "κόσμος" τους ψυχρός, σκληρός, εγκληματικός, ανηλέης, αδίστακτος, απρόσωπος, άσχημος, κακόβουλος, κακεντρεχής, ένας "κόσμος" φρικώδους μοναξιάς: σου αφαιρεί το ύψιστο αγαθόν της ελευθερίας και της προσωπικής σχέσεως. Σου αφαιρεί το μέγα ιερόν μυστήριον της ερωτικής μετοχής / μεθεξως στην ομορφιά του φίλου ή της φίλης σου.

Στο χέρι μας είναι να έχουμε μία αληθινή γνήσια κοινοτική προσωπική κοινωνία ζωής ή τον Άδη μιας νεκρής "κοινωνίας" απελπισμένων εν απογνώσει ζωντανών - νεκρών.

Υπάρχει και φιλότιμο;

Μια από τις πιο επιτυχημένες ταινίες του ελληνικού κινηματογράφου είναι η ταινία με τίτλο «Υπάρχει και φιλότιμο».

Όλοι την έχουμε δει (αμέτρητες φορές) και κάθε φορά την απολαμβάνουμε για την επιτυχημένη σάτιρα της πολιτικής και κοινωνικής πραγματικότητας στην Ελλάδα του 60.

Το δυστύχημα, και το πρόβλημα, δεν βρίσκεται στην ταινία αλλά ότι παραμένει επίκαιρη στους χαρακτήρες, στα προβλήματα, στα μηνύματα ακόμα και στις υπερβολές.

Υπάρχει όμως μια μεγάλη διαφορά. Στην ταινία ο Υπουργός παραιτήθηκε οικειοθελώς συνειδητοποιώντας σταδιακά την ανικανότητά του όχι μόνο να επιλύσει τα προβλήματα αλλά συνειδητοποιώντας ακόμα και την γενική ανικανότητά του στην πολιτική.

Στην πολιτική ζωή της Ελλάδας από την μεταπολίτευση και μετά, με την εναλλαγή των δύο μεγάλων κομμάτων στην εξουσία δεν θυμάμαι να έχει παραιτηθεί (και όχι να έχει εξαναγκαστεί σε παραίτηση) κανένας Υπουργός.

Κανένας Υπουργός δεν ανέλαβε

την πολιτική ευθύνη, πράξεων, παραλείψεων ή την ευθύνη της ανικανότητας λύσης προβλημάτων της αρμοδιότητάς του.

Φαίνεται πως ως χώρα είμαστε πολύ τυχερή που τα τελευταία τουλάχιστον 30 χρόνια είχαμε σε όλες τις κυβερνήσεις μόνο επιτυχημένους Υπουργούς, ικανούς, επαρκείς και δουλεutaράδες. Επειδή όμως το φιλότιμο είναι πολύ σοβαρό αίσθημα και ο ελληνικός λαός εκτιμά δεόντως όποιον το έχει και επειδή το πολιτικό φιλότιμο είναι ένα μεγάλο προσόν για όποιον πολιτικό το αισθάνεται και το εκφράζει με τον λόγο και τις πράξεις του φοβάμαι ότι έχει εκλείψει, αν ποτέ υπήρχε.

Η έλλειψη πολιτικού φιλότιμου, η απουσία ανάληψης ευθυνών, είναι και μια από τις αιτίες που ο Έλληνας πολίτης δεν εκτιμά πλέον την πολιτική και τους πολιτικούς, έχει αποστασιοποιηθεί και απογοητευτεί. Ο αγαπητός Υπουργός της ταινίας μας δεν έκλεψε ο ίδιος, δεν καταχράστηκε, δεν προκάλεσε εσκεμμένα κοινωνική ή οικονομική ζημιά, απλώς αποδέχτηκε σταδιακά την ανικανότητά του να λύσει τα παρα-

**Γράφει ο
Νίκος Βρυώνης
Μέλος του τμήματος του ΣΥΝ
για τα Σώματα Ασφαλείας**

πάνω.

Στην Ελλάδα, στον πολιτικό μας κόσμο δεν υπήρξε κάποιος να πει «φταίω», «συγγνώμη έκανα λάθος», «παραιτούμαι γιατί δεν μπορώ να ανταποκριθώ στις απαιτήσεις και τα προβλήματα του Υπουργείου μου».

Πιστεύει άραγε κανείς ότι ο πρωταγωνιστής της ταινίας μας δεν θα είχε παραιτηθεί αν ήταν Υπουργός τα τε-

Συνέχεια στη σελ. 7

Ανάhuση Στα Γεγονότα

Που θα πάνε οι βαλίτσες; Η σημερινή πολιτική πραγματικότητα

Πιστεύω ότι όσοι είχαν στο μυαλό τους κάπως ακαθόριστα πώς λειτουργεί η Βουλή των Ελλήνων αυτές τις ημέρες πήραν, σε χορταστική δόση μία απογοητευτική γεύση. Πικρή! Όταν ο πολιτικός λόγος υποβαθμίζεται σε καθημερινή βάση (εκτός και εντός

Γράφει η
Ευγενία Ηλιοπούλου

της) φτάνοντας σε επίπεδο καφενείου γελάει πλέον ο κάθε πικραμένος. Για μερικούς πολιτικούς ούτε απορία και ούτε έκπληξη έχουμε, το δείγμα γραφής ήταν γνώριμο από τα νεανικά τους χρόνια αλλά όταν ο ίδιος ο πρωθυπουργός κατεβάσει το επίπεδο το αποτέλεσμα είναι λυπηρό. Ο αρχηγός του ΠΑΣΟΚ επαναλαμβάνει την κρυφή του ελπίδα να τον ξαναεμπιστευτεί ο ελληνικός λαός αλλά ξεχνάει ότι έχει φέρει την χώρα σε αυτό το χάλι. Τα υπόλοιπα κόμματα προσπαθούν να κρατήσουν κάποιο επίπεδο αλλά δεν φτουράνε μπροστά στο μένος των δύο μονομάχων. Μάλιστα όταν αυτό συνοδεύεται από την αποπνικτική ατμόσφαιρα από τις φοιτητικές διαδηλώσεις για τις μεταρρυθμίσεις στην Παιδεία αντιλαμβανόμαστε από πρώτο χέρι ότι δεν πάμε καθόλου καλά και ότι κάποιοι μας κοροϊδεύουν. Αντιλαμβανόμαστε ότι πλησιάζουν εκλογές και ότι ο καθένας παίζει την έδρα του στην Βουλή αλλά έλεος.

Εδώ και αρκετούς μήνες αποσαφηνίσθηκε το στίγμα της γαλάζιας κυβέρνησης. Ο Υπουργός Υγείας τρέχει να εγκαινιάσει διάφορα ιδιωτικά νοσηλευτικά ιδρύματα αποφεύγοντας τον διάλογο με τους ειδικευμένους επειδή δεν έχει πώς να δικαιολογήσει ότι οι εφημερίες δεν έχουν πληρωθεί από τις αρχές της χρονιάς. Στα κρατικά νοσοκομεία δεν πατάει επειδή έχει μείνει στα χαρτιά αυτό που είχε υποσχεθεί. Δηλαδή το ίδιο που υποσχέθηκε και ο προηγούμενος υπουργός. Προσλήψεις νοσηλευτικού προσωπικού.

Η χώρα βυθίζεται σε οικονομική κρίση και οι προτεινόμενες λύσεις σχετίζονται μόνο με τα κατοχυρωμένα δικαιώματα των... εύπορων στρωμάτων της ελληνικής κοινωνίας. **Οι πλούσιοι θα γίνουν πιο πλούσιοι και οι φτωχοί πιο φτωχοί.** Τα πολιτικά τα σκάνδαλα διαδέχονται τα οικονομικά και η διαφθορά δεν ξαφνιάζει πλέον κανέναν. Ο προεκλογικός πυρετός εξαπλώνεται και θεριεύει σαν επιδημία στα πράσινα και γαλάζια παιδιά.

Πως και γιατί φτάσαμε μέχρι εδώ; Τι δεν λένε οι εκπρόσωποι των δύο μεγάλων κομμάτων όταν διασταυρώνουν τα ξίφη τους στην Βουλή; Για πόσο καιρό θα συνεχισθούν οι κοκορομαχίες στην Βουλή και για πόσο καιρό θα ζήσουμε αυτή την κατρακύλα των πολιτικών επιχειρημάτων; Τα αντιφατικά επιχειρήματα και οι καθημερινές προσβολές των πολιτικών ανθρώπων στα Μ.Μ.Ε. γελοιοποιούν το κύρος των πολιτικών κομμάτων. Οι διάλογοι στα παράθυρα θυμίζουν επικοινωνίες ανάμεσα σε κουφούς όπου κάποιος ξέχασε κλειστό το ακουστικό του. Ποιος φοβάται ποιον; Τι σφραγίζει τα επίσημα πρωθυπουργικά χείλη και τι ξέρει το ΠΑΣΟΚ και το κρατάει σαν άσο στο μανίκι του; Στα καφενεία μας οι άνδρες παίζουν πρέφα, ξερή ή κοντσίνα που έχουν συγκεκριμένους κανόνες. Πάντα αυτά τα παιχνίδια συνοδεύονται από πειράγματα και απειλές αλλά εδώ ξεπεράσαμε κάθε όριο σεβασμού και αξιοπρέπειας! Τι παιχνίδια παίζονται στην πλάτη μας και στην πολιτική μας ζωή; Ποιος ανακατώνει την τράπουλα; Πόσα είναι τα μπαλαντέρ; Που θα πάει η βαλίτσα; Γιατί δεν αποκαλύπτουν τον αποδέκτη των βαλιτσών με τα πολλά εκατομμύρια; Ποιος θα πάει στην Ψειρού;

Μειώνεται ο ελληνικός πληθυσμός και αυξάνεται ο πληθυσμός των αλλοδαπών

Στη μέχρι σήμερα αρθρογραφία μας για το δημογραφικό πρόβλημα εξετάσαμε το σύνολο των γεννήσεων, των θανάτων και τη φυσική μεταβολή του πληθυσμού (γεννήσεις μείον θανάτους) τα τελευταία χρόνια σε σχέση με το σύνολό τους το έτος 1980, δηλαδή το έτος πριν από την έναρξη της κατακόρυφης πτώσης των γεννήσεων, εξαιτίας του ότι δεν υπήρχαν στοιχεία για τις γεννήσεις κατά υπηκοότητα της μητέρας και τους θανάτους κατά υπηκοότητα του θανόντος.

Είναι ευτύχημα ότι η Εθνική Στατιστική Υπηρεσία της Ελλάδος (ΕΣΥΕ) συλλέγει τώρα στοιχεία για γεννήσεις και θανάτους κατά υπηκοότητα. Τα πρώτα δημοσιευμένα στοιχεία αφορούν τα έτη 2004 και 2005. Στο άρθρο αυτό εξετάζουμε την έκταση της μεταβολής των γεννήσεων, των θανάτων και της φυσικής μεταβολής (γεννήσεων μείον θανάτων) των Ελλήνων και των αλλοδαπών το 2004 σε σχέση με το 1980 (και τα δύο έτη ήταν δίσεκτα και, επομένως, συγκρίσιμα σε ό,τι αφορά τις

ποσοστιαία μείωση των γεννήσεων σημειώθηκε στη Δυτική Μακεδονία και στην Ήπειρο και η μικρότερη στο Νότιο Αιγαίο και στην Κρήτη (ένας λόγος στον οποίο οφείλεται η μικρότερη μείωση στις περιφέρειες αυτές είναι η τουριστική τους ανάπτυξη και οι ευκαιρίες απασχόλησης που υπάρχουν εξαιτίας της).

— **Αύξηση των θανάτων σε 11 από τις 13 περιφέρειες** (στα Ιόνια Νησιά και στο Βόρειο Αιγαίο οι θάνατοι μειώθηκαν ελαφρά). Η μεγαλύτερη ποσοστιαία αύξηση

μαζική εισροή μεταναστών και των οικογενειών τους στη χώρα τη δεκαετία του 90.

— **Μεγάλη αύξηση των γεννήσεων σε όλες τις περιφέρειες της χώρας.** Ο μεγάλος όγκος των γεννήσεων σημειώθηκε στην Αττική και στην Κεντρική Μακεδονία, στις μεγαλύτερες, δηλαδή, σε πληθυσμό περιφέρειες της χώρας στις οποίες ήταν και είναι συγκεντρωμένο το μεγαλύτερο ποσοστό των αλλοδαπών (το 70% το 1981 και το 60% το 2001) εξαιτίας του γεγονότος ότι σ' αυτές

προηγούμενα χρόνια (με μικρότερες διαφορές) και -αν η κατάσταση δεν αλλάξει- 90.

Του
Μανώλη Γ. Δρεττάκη
πρώην Αντιπροέδρου
της Βουλής, υπουργού
και καθηγητή της ΑΣΟΕΕ

θα αφορούν και τα επόμενα χρόνια.

Δεδομένου ότι η παλιννόστηση Ελλήνων είναι πλέον ασήμαντη και, επιπλέον, η εισροή μεταναστών (αν και περιορισμένη) συνεχίζει-

γεννήσεις) στις 13 περιφέρειες και στο Σύνολο Χώρας.

Δεν υπάρχουν, δυστυχώς, στοιχεία για τις γεννήσεις κατά υπηκοότητα της μητέρας και τους θανάτους κατά υπηκοότητα του θανόντος το έτος 1980. Για το λόγο αυτό κάναμε μια εκτίμησή τους εφαρμόζοντας στον πληθυσμό των αλλοδαπών που βρέθηκε στην απογραφή του 1981 (180.595) τους συντελεστές ανά 1.000 κατοίκους που προκύπτουν από τα στοιχεία της ΕΣΥΕ για τις γεννήσεις και τους θανάτους κατά υπηκοότητα του 2004 σε σχέση με τον πληθυσμό των αλλοδαπών που βρέθηκε στη χώρα στην απογραφή του 2001 (796.713).

— **Μεγάλη μείωση των γεννήσεων και σημαντική αύξηση των θανάτων** στο Σύνολο Χώρας με αποτέλεσμα ενώ το 1980 είχε σημειωθεί μεγάλη φυσική αύξηση του πληθυσμού (οι γεννήσεις είχαν ξεπεράσει τους θανάτους κατά 57.374), το 2004 σημειώθηκε σημαντική φυσική μείωσή του (οι θάνατοι ξεπεράσαν τις γεννήσεις κατά 14.632).

— **Μείωση των γεννήσεων σε όλες τις περιφέρειες της χώρας.** Η μεγαλύτερη

των θανάτων σημειώθηκε στην Κεντρική Μακεδονία και στη Θεσσαλία και η μικρότερη στην Πελοπόννησο και στο Νότιο Αιγαίο.

— **Φυσική αύξηση του πληθυσμού** (οι γεννήσεις είχαν ξεπεράσει τους θανάτους) το 1980 σε 11 από τις 13 περιφέρειες και φυσική μείωσή του (οι θάνατοι ξεπεράσαν τις γεννήσεις) σε 2 (στα Ιόνια Νησιά και στο Βόρειο Αιγαίο). Αντίθετα το 2004 σημειώθηκε φυσική μείωση του πληθυσμού σε 11 περιφέρειες και φυσική αύξησή του μόνο σε 2 (στο Νότιο Αιγαίο και στην Κρήτη).

Σε ό,τι αφορά τους αλλοδαπούς, από το δεύτερο μέρος του Πίνακα φαίνεται ότι το 2004 σε σχέση με το 1980 σημειώθηκε:

— **Πολύ μεγάλη αύξηση των γεννήσεων και των θανάτων.** Επειδή, όμως, ο αριθμός των θανάτων, λόγω της μικρής μέσης ηλικίας του πληθυσμού των αλλοδαπών, είναι μικρός σημειώθηκε πολύ μεγάλη αύξηση (πενταπλασιασμός σχεδόν) της φυσικής αύξησής τους (δηλαδή της υπεροχής των γεννήσεων έναντι των θανάτων). Η μεγάλη αυτή φυσική αύξηση του πληθυσμού των αλλοδαπών οφείλεται στη

υπάρχουν οι περισσότερες ευκαιρίες απασχόλησής τους.

— **Αύξηση των θανάτων σε όλες, επίσης, τις περιφέρειες.** Στην Αττική και στην Κεντρική Μακεδονία σημειώθηκε πάνω από το 70% των θανάτων αλλοδαπών για το λόγο που προαναφέρθηκε και, ίσως, διότι σ' αυτές τις περιφέρειες ζουν και μεγαλύτεροι στην ηλικία αλλοδαποί.

— **Φυσική αύξηση του πληθυσμού** (οι γεννήσεις είχαν ξεπεράσει τους θανάτους) τόσο το 1980 όσο και το 2004 σε όλες τις περιφέρειες της χώρας. Στις περιφέρειες Αττικής και Κεντρικής Μακεδονίας η φυσική αύξηση των αλλοδαπών πλησιάζει το 60% της συνολικής φυσικής αύξησής τους όσο δηλαδή περίπου το ποσοστό του συνόλου των αλλοδαπών που βρέθηκε στις περιφέρειες αυτές στην απογραφή του 2001.

Η φυσική μείωση του ελληνικού πληθυσμού και η φυσική αύξηση των αλλοδαπών δεν αφορά μόνο το 2004 και το 2005 για το οποίο υπάρχουν τα δημοσιευμένα στοιχεία της ΕΣΥΕ για τις γεννήσεις και τους θανάτους κατά υπηκοότητα. Αφορούν και τα 10, ίσως,

είναι σαφές ότι η μείωση του ελληνικού πληθυσμού έχει ήδη αρχίσει και θα συνεχιστεί με εντονότερο ρυθμό αν δεν ληφθούν μέτρα.

Από τη σύντομη ανάλυση των μεταβολών στις γεννήσεις και τους θανάτους κατά υπηκοότητα το 2004 σε σχέση με το 1980 είναι σαφές ότι η δημογραφική κρίση που μαστιάζει εδώ και χρόνια τον τόπο έχει πάρει εκρηκτικές διαστάσεις. Για την αντιμετώπισή της απαιτείται η άμεση λήψη δραστηκών μέτρων για να αυξηθεί η γεννητικότητα (η παροχή, δηλαδή, κάθε δυνατής βοήθειας στα ζευγάρια που αντιμετωπίζουν οικονομικά προβλήματα να αποκτήσουν και να αναθρέψουν τον αριθμό των παιδιών που επιθυμούν) και η αφιέρωση των αναγκαίων πόρων για την υλοποίησή τους. Η αδιαφορία όλων των κυβερνήσεων για τη λήψη τέτοιων μέτρων είναι πραγματικά ασυγχώρητη.

Κάθε παρατέρα καθυστέρηση στη λήψη τους θα επιδεινώνει το πρόβλημα και θα αυξάνει τις ήδη μεγάλες ευθύνες που έχουν απέναντι στο έθνος εκείνοι που θα έπρεπε να τα λάβουν και δεν τα λαμβάνουν.

Ενοστάσεις...

ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣΗΣ ΚΑΙ ΦΙΜΩΣΗΣ ΤΟΥ ΑΠΛΟΥ ΠΑΠΑ

Το σύνταγμα ορίζει ότι όλοι οι Έλληνες πολίτες είναι ίσοι απέναντι στο νόμο, αλλά ως φαίνεται, η διάταξη αυτή βρίσκεται για την κυβέρνηση εν υπνώσει. Αλλιώς δεν εξηγείται το πώς νομοπαρασκευαστική επιτροπή, που συνεστήθη από την υπουργό Παιδείας με πρόεδρο τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών, κατήρτισε νομοσχέδιο που θεσμοθετεί την ανισότητα έναντι του νόμου και καταλύει κάθε έννοια δικαίου.

Η φιλοσοφική βάση του όλου νομοσχεδίου το κάνει ανεπίδεκτο βελτιώσεων, γι' αυτό απαιτείται η μη κατάθεση του στη Βουλή και η εκπόνηση νέου από επιτροπή αιρετών πρεσβυτέρων και λαϊκών, που θα σεβεται τα θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα και τις αρχές της δημοκρατίας, για τα οποία το υπό κατάθεση σήμερα όχι απλά αδιαφορεί αλλά τα καταπατά κατάφωρα.

Είναι ολοφάνερο ότι οι συντάκτες του παρόντος νομοσχεδίου επιθυμούν να διατηρήσουν μια κατά τρόπον αρμόζοντα σε φεουδαρχικό σύστημα «δικαιοσύνη» στον χώρο της Εκκλησίας.

Η διαφοροποίηση των δικαστηρίων σε αυτά για αρχιερείς και σε άλλα για τους λοιπούς κληρικούς και μόνο θα αρκούσε για να το οδηγήσει στον κάλαθο των αχρήστων, αφού έτσι παραβιάζεται κάθε αρχή ισότητας. Για να αντιληφθούν όμως οι αναγνώστες περί τίνος πρόκειται θα αναφέρουμε ενδεικτικά μερικά από τα πολλά στοιχεία του νομοσχεδίου που θυμίζουν φεουδαρχικό καθεστώς.

Ο «έκδικος», που σε ρόλο εκκλησιαστικού εισαγγελέα θα ασκεί τη δίωξη, δεν θα εκλέγεται από τους κληρικούς της Μητροπόλεως, αλλά θα επιλέγεται από τον μητροπολίτη, με κριτήριο ασφαλώς τη μεγάλη οσφουοκαμψία του και την άκριτη εκτέλεση των εντολών του, ο δε ανακριτής θα επιλέγεται από τον «έκδικο».

Ο επίσκοπος, σε περίπτωση εξαίρεσής του από πρόεδρο του δικαστηρίου, θα αντικαθίσταται από «υφισταμένους» του και άμεσα εξαρτώμενους απ' αυτόν, τον πρωτοσύγκελο και τον γενικό αρχιερατικό επίτροπο.

Ο επίσκοπος, με μέλη του δικαστηρίου δύο πρεσβυτέρους που στην ουσία θα επιλέγονται και θα διορίζονται από τον ίδιο (καθώς προβλέπεται να μην υπάρχει μια αδιάβλητη διαδικασία εκλογής τους από τους κληρικούς των Μητροπόλεων), θα μπορεί, εκτός άλλων, να επιβάλει σε πρεσβύτερο ή διάκονο ποινή αργίας μέχρι ένα έτος με στέρηση του 1/3 των αποδοχών του. Αν μάλιστα η αργία αυτή είναι μέχρι έξι μήνες, δεν θα είναι εφέσιμη. Το δε θαυμαστό του έργου της επιτροπής, που αποδέχθηκε η κυβέρνηση διά της υπουργού Παιδείας, βρίσκεται στη συνέχεια του άρθρου, όπου ρητά αναφέρεται ότι ποινή αργίας έστω και μιας ημέρας σε επίσκοπο θα είναι εφέσιμη.

Η περιορισμένη δημοσιότητα της συνεδρίασης θα βρίσκεται και αυτή στην απόλυτη διάθεση των δικαστών. Ο κατηγορούμενος όχι μόνο δεν θα έχει αποφασιστικό λόγο, αλλά ούτε και η διατύπωση της άποψής του προβλέπεται.

Η επιλογή των μαρτύρων κατηγορίας και υπεράσπισης, καθώς και η κατ' αντιπαράσταση εξέτασή τους, θα βρίσκονται κι αυτές στην απόλυτη διάθεση των δικαστών και ο κατηγορούμενος θα μπορεί απλώς να καταθέσει τη γνώμη του.

Ο κάθε επίσκοπος θα μπορεί να επιβάλει από μόνος του όποτε επιθυμεί αργία μέχρι ένα μήνα χωρίς στέρηση των αποδοχών, χωρίς να είναι καν υποχρεωμένος να αιτιολογήσει την απόφασή του.

Ο ανακριτής θα μπορεί να ζητήσει για τα -μη ποινικά- πειθαρχικά παραπτώματα από τον αρμόδιο εισαγγελέα πλημμελειοδικών έρευνα κατ' οίκον και κατάσχεση πειστηρίων και ο εισαγγελέας θα μεριμνά για τη διενέργειά τους.

Δεν υπάρχει περιγραφή των πειθαρχικών αδικημάτων και ορισμός συγκεκριμένων ποινών.

Στο επισκοπικό δικαστήριο θα δικάζονται και μη εν ενεργεία και συνταξιούχοι κληρικοί (οι οποίοι μετά τη συνταξιοδότηση έπαυσαν, κατά τα οριζόμενα από το σύνταγμα, να υπάγονται στην προηγούμενη διοίκησή τους). Ορίζεται επίσης να δικάζονται και κληρικοί άλλων ορθοδόξων Εκκλησιών.

Το εκκλησιάζον επεκτείνεται μεν σ' όλη την Ελλαδική Εκκλησία, αλλά παραμένει προνόμιο των αρχιερέων, έστω απλά για να καταδεικνύεται ότι μερικοί είναι πιο ίσοι από τους άλλους.

Είναι καταφανές, από τα παραπάνω και μόνο, ότι το νομοσχέδιο αποβλέπει στην κατατρομοκράτηση και φίμωση του απλού παπά με τη διατήρηση του δεσποτισμού. Τρομοκρατημένος μπροστά στον επίσκοπο-δεσπότη ο απλός παπάς αδυνατεί να μορφώσει προσωπική άποψη για την κοινωνία και να σταθεί εκεί που η ανόθευτη χριστιανική διδασκαλία του επιτάσσει. Σιωπά ακόμη και μπροστά στην καταφανή αδικία, αφού ξέρει ότι μ' αυτήν την κατ' επίφαση λεγομένη «εκκλησιαστική δικαιοσύνη» είναι αδύνατο να βρει το δικό του.

Η κίνησή μας είχε επισημάνει τον κίνδυνο από την πρώτη στιγμή. Είχε επανειλημμένα, ακόμη και πριν από τη συγκρότηση της επιτροπής που κατήρτισε το νομοσχέδιο, στείλει επιστολές-υπομνήματα στην υπουργό Παιδείας, υποδεικνύοντας τον δρόμο που θα έπρεπε να ακολουθηθεί, αλλά δεν είχαμε την τιμή να λάβουμε απάντηση.

Σήμερα το μόνο που απομένει είναι ο δρόμος του αγώνα. Οι κληρικοί της Ελλαδικής Εκκλησίας πρέπει να διεκδικήσουν δυναμικά να μην κατατεθεί το εν λόγω νομοσχέδιο στη Βουλή και να συνταχθεί νέο από επιτροπή τα μέλη της οποίας θα εκλέξουν οι ίδιοι με αδιάβλητες διαδικασίες.

Παγκληρική - Παλλαϊκή Αγώνιστική Κίνηση

Ο πραιτορας της «παγκοσμιοποίησης»

Ο γενικός γραμματέας του ΟΟΣΑ, κ. Άνχελ Γκουρία, με στομφώδες ύφος δέκα καρδιναλίων, σχεδόν προσδιόρισε ένα εφιαλτικό κοινωνικό μέλλον για τον ελληνικό λαό, ιδιαίτερα για τη νεολαία. Το όνομα του κ. Άνχελ Γκουρία ασφαλώς ελάχιστοι το γνώριζαν στην Ελλάδα πριν μας παρουσιάσει το αντικοινωνικό μανιφέστο του. Αν δε κάπου δημοσιευθεί η φωτογραφία του, ουδείς σχεδόν, σε όλον τον κόσμο θα τον αναγνωρίσει. Αυτά, όμως, δεν έχουν καμία σημασία. Ο κ. Άνχελ Γκουρία δεν εκλέγεται από κανέναν, δεν απολογείται στους λαούς, με δυο λόγια δεν διακινδυνεύει τη θέση του οποιεσδήποτε κι αν είναι οι λαϊκές κρίσεις γι' αυτόν. Ο κ. Άνχελ Γκουρία είναι κάτι πολύ παραπάνω από όλα αυτά. Είναι διορισμένος. Και όχι από όποιους κι όποιους.

Είναι διορισμένος από την οικονομική εξουσία του πλανήτη. Είναι ο τοποτηρητής των παγκόσμιων συμφερόντων των πολυεθνικών εταιρειών και των κεφαλαιαγορών. Αυτό είναι που του δίνει τη δυνατότητα να εμφανίζεται ως παγκόσμιος πραιτορας, ως τοποτηρητής των λαών, υπερπρωθυπουργός μια ανύπαρκτης δημοκρατίας, στην οποία οι πολίτες βρίσκονται στο περιθώριο και οι πανίσχυροι διεθνείς οικονομικοί όμιλοι στο προσκήνιο.

Ο Σύνδεσμος Ελλήνων Βιομηχάνων μας είπε περίπου ότι δεν μπορούμε να παθαίνουμε πνευμονία όταν βήξει ο ΟΟΣΑ. Οι κύριοι βιομήχανοι μας παραπλανούν, την ίδια ώρα που γελούν ειρωνικά πίσω από την πλάτη μας. Γιατί αυτοί γνωρίζουν ότι οι κατευθύνσεις του ΟΟΣΑ δεν αποτελούν έκθεση ιδεών αλλά σκληρούς σχεδιασμούς του παγκόσμιου κεφαλαίου, οι οποίοι προωθούνται υπό την απειλή της τρομοκρατίας της φυγής των κεφαλαίων και της καθόδου

των δεικτών των ελληνικών κεφαλαιαγορών.

Γι' αυτό, άλλωστε, τόσο η κυβέρνηση όσο και η αξιωματική αντιπολίτευση δεν βρήκαν στις συναντήσεις που είχαν οι κ.κ. Γ. Αλογοσκούφης και Γ. Παπανδρέου με τον γ.γ. του ΟΟΣΑ ούτε μία κουβέντα αποδοκίμασας για το αντικοινωνικό του μανιφέστο. Αντίθετα, η κυβέρνηση μόλις που μπόρεσε να αποκρύψει τον ενθουσιασμό της για τις υποδείξεις του κ. Άνχελ Γκουρία, αφού, μέσω αυτών, προετοιμάζεται το έδαφος για όσα προτίθεται να κάνει μετεκλογικά και δεν μπορεί να τα χρεωθεί ανοιχτά προεκλογικά. Ταυτόχρονα, ο κ. Γ. Παπανδρέου βρήκε την ευκαιρία, μετά τη συνάντησή του με τον γ.γ. του ΟΟΣΑ, να επικρίνει γενικώς την κυβέρνηση για την οικονομική πολιτική της, σφυρίζοντας, όμως, αδιάφορα για τις προτάσεις του ΟΟΣΑ.

Ο λόγος είναι απλός. Ο κ. Άνχελ Γκουρία πρότεινε την κατεδάφιση του ασφαλιστικού συστήματος και την αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης. Πρότεινε την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων για τους νέους εργαζόμενους, την περαιτέρω διάλυση των εργασιακών σχέσεων και την ελευθερία των απολύσεων. Υπέδειξε, επίσης, την ιδιωτικοποίηση της Παιδείας και την επιβολή διδάκτρων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Όλα αυτά βρίσκονται, δυστυχώς, στον πυρήνα των μετεκλογικών ανομολόγητων στόχων όχι μόνο της κυβέρνησης, αλλά και της αξιωματικής αντιπολίτευσης.

Επομένως, δεν χρειάζονται και για τους δύο, ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, περιττές αντιπαραθέσεις με τον γ.γ. του ΟΟΣΑ, πολύ περισσότερο διότι υπάρχει και ο εξής απρόβλεπτος κίνδυνος: Ο κ. Άνχελ Γκουρία να τους απαντήσει και να τους αποκαλύψει. Καλή είναι, λοιπόν, η εγχώ-

Του Παναγ. Λαφαζάνη
Μέλους της ΠΓ του ΣΥΝ

ρια ανούσια προεκλογική διαμάχη ανάμεσα στη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, αλλά η αντιπαράθεση με τον ΟΟΣΑ και όσα αυτός αντιπροσωπεύει μπορεί να έχει απρόβλεπτες συνέπειες. Και αυτές πρέπει πάση θυσία να αποφευχθούν.

Σήμερα ουδείς δικαιούται να ισχυριστεί ότι δεν γνωρίζει. Τόσο ο Κοινοτικός Επίτροπος κ. Χ. Αλμούνια όσο και ο κ. Α. Γκουρία έχουν προαναγγείλει τον μετεκλογικό κοινωνικό εφιάλτη που αναμένει τον ελληνικό λαό στο πλαίσιο του δικομματισμού. Ο ένας εκπροσωπεί το ευρωπαϊκό διευθυντήριο και ο άλλος το παγκόσμιο. Και τον έχουν προαναγγείλει με τη μεγαλύτερη δυνατή σαφήνεια.

Υπάρχει τρόπος να αποφευχθεί το μοιραίο; Οι τρόποι γι' αυτήν την αποτροπή δεν είναι και πολλοί. Για να ακριβολογούμε, είναι ένας και μόνος: Να ηττηθεί στις επερχόμενες εκλογές η κυβερνητική παράταξη και συνολικά ο δικομματισμός. Να ενισχυθούν στον μέγιστο δυνατό βαθμό οι δυνάμεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Είναι το μόνο που φοβούνται, μαζί με τους ενωτικούς κοινωνικούς ταξικούς αγώνες, τα ευρωπαϊκά και παγκόσμια διευθυντήρια. Κι όχι μόνο το φοβούνται. Το τρέμουν κυριολεκτικά!

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

Ένα σπουδαίο ποίημα για μια άκαρπη μέρα «Η Εντολή» του Έζρα Πάουντ

Πηγαίνετε τραγούδια μου στον μοναχικό και τον ανικανοποίητο,
Πηγαίνετε επίσης στον νευροπαθή, πηγαίνετε στον σκλαβωμένο απ' τη συμβατικότητα.
Χαρίστε τους την περιφρόνησή μου για τους καταπιεστές τους.
Πηγαίνετε, σαν ένα μεγάλο κύμα ψυχρού νερού, φέρτε την περιφρόνησή μου για τους καταπιεστές.

Μιλήστε ενάντια στην ασυνείδητη καταπίεση,
Μιλήστε ενάντια στην τυραννία εκείνου που δεν έχει φαντασία,
Μιλήστε ενάντια στους δεσμούς.
Πηγαίνετε στην αστή που πεθαίνει από την πλήξη της,
Πηγαίνετε στις γυναίκες των προαστίων,
Πηγαίνετε στους κακοπαντρεμένους,
Πηγαίνετε σε εκείνους που η αποτυχία τους είναι κρυμμένη,
Πηγαίνετε στα κακότυχα ζευγάρια,
Πηγαίνετε στη γυναίκα που αγοράστηκε,
Πηγαίνετε και σε κείνη με την προίκα.

Πηγαίνετε σ' αυτούς που έχουν ντελικάτους πόθους,
Πηγαίνετε σ' αυτούς που οι ντελικάτες τους επιθυμίες γκρεμίζονται,
Πηγαίνετε σαν φθορά στη νοθρότητα του κόσμου.
Πηγαίνετε με την κόψη σας εναντίον του,
Δυναμώστε τις λεπτές χορδές,
Φέρτε εμπιστοσύνη στα φύκια και στις κεραίες της ψυχής.

Πηγαίνετε με φιλικό τρόπο,
Πηγαίνετε με ανοιχτό λόγο.
Λαχταρήστε να βρείτε νέα δαιμόνια και νέα αγαθά,
Εναντιωθείτε σε κάθε μορφή καταπίεσης.
Πηγαίνετε σε κείνους που χόντρυναν μόλις γίναν μεσόκοποι,
Σε κείνους που έχασαν το ενδιαφέρον τους.

Πηγαίνετε στους εφήβους που καταπνίγονται από την οικογένεια,
Ω! Πόσο απάισιο είναι
Να βλέπεις τρεις γενιές σ' ένα σπίτι να 'ναι όλες μαζί!
Όπως ένα γέρικο δέντρο με βλαστάρια,
Και με μερικά κλαδιά σαπισμένα και πεσμένα.

Πηγαίνετε μακριά και προκαλέστε την κοινή γνώμη,
Πηγαίνετε ενάντια σ' αυτή τη νερόβραστη δουλεία του αίματος,
Εναντιωθείτε σε κάθε είδους ιδιοκτησία.

1987-2007

ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΙΑ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Αρχές του 1987 έγιναν οι πρώτες ουσιαστικές και αποτελεσματικές συνδικαλιστικές πράξεις. Οι πρωτεργάτες συνδικαλιστές, συντάξαν το πρώτο καταστατικό και είχαν ξεκινήσει αγώνα δρόμου για να βρουν τους είκοσι αστυνομικούς που θα το υπέγραφαν.

Το πρώτο αστυνομικό σωματείο ονομάζεται: **“ΕΝΩΣΗ ΚΑΤΩΤΕΡΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ”**.

Στα μέσα Μαΐου 1987 έγιναν οι πρώτες μεταθέσεις αστυνομικών για συνδικαλιστικούς λόγους. Το θέμα τότε είχε πάρει τεράστιες διαστάσεις. Κατατέθηκαν ερωτήσεις στη Βουλή και η υπόθεση αυτή απασχόλησε επί σειρά ημερών τον ελληνικό και διεθνή τύπο.

Οι μεταθέσεις ωστόσο αντί να πλήξουν το ηθικό των πρωτεργατών συνδικαλιστών, αποτέλεσαν την απαρχή για μια σειρά συνδικαλιστικών αγώνων.

Η συνδικαλιστική υπόθεση στην αστυνομία, για τους πρωτεργάτες στην αρχή και στη συνέχεια για χιλιάδες αστυνομικούς, έγινε “προσωπική υπόθεση”, γι’ αυτό και σύντομα τ’ αποτελέσματα ήταν θεαματικά...

Όταν μάλιστα την Άνοιξη του 1988 εγκρίθηκε το καταστατικό της νεοσύστατης Ένωσης απ’ το Πρωτοδικείο Αθηνών, οι εγγραφές νέων μελών μέσα σε λίγους μήνες ξεπερνούσαν τις δέκα χιλιάδες!!! Καθημερινά έφταναν στο σωματείο ομαδικές αιτήσεις για εγγραφή μελών. Επικρατούσε ένας απερίγραπτος ενθουσιασμός και όλη η Ελλάδα ήταν ένα απέραντο πεδίο συνδικαλιστικών εκφράσεων. Σε κάθε τμήμα, σε κάθε σταθμό, όλοι συζητούσαν με πάθος για τη νέα σημαντική κατάκτηση: το πρώτο συνδικαλιστικό σωματείο τους!

Ο χτεσινός καταπιεσμένος αστυνο-

μικός, ο περιφρονημένος αστυφύλακας έγινε “σε μια νύχτα” ένας εξεγερμένος επαναστάτης που ζητούσε “εδώ και τώρα”, τα θαμένα, τα καταπατημένα αιτήματά του.

Δυστυχώς, το Υ.Δ.Τ. και ευρύτερα η κυβέρνηση αντί να λάβουν το μήνυμα και να το ερμηνεύσουν θετικά, εξαπέλυσαν μια λυσσαλέα επίθεση εναντίον των αστυ-

λων στη διαταγή και παραβρέθηκαν στη συγκέντρωση.

Ακούστηκε μέσα στην αίθουσα: “Μπορεί να έχουν φυλακίσει τα σώματα των αστυνομικών μέσα στ’ αστυνομικά τμήματα, μα οι ψυχές τους είναι σήμερα εδώ, μαζί μας”.

Η μέρα που ξημέρωσε έφερε ομαδικές εγγραφές με-

Οι πρωτεργάτες του Αστυνομικού Συνδικαλισμού Γ. Κωστής, Π. Παλαμάρας, Μ. Ανδρικόπουλος, Κ. Συγγούνης, Σ. Μαντζάρας (Στη φωτογραφία διακρίνεται και ο Πιερ Φραντζέσκο Γκαλάντε Γεν. Γραμματέας της Ομοσπονδίας Αστυνομικών της Ιταλίας)

νομικών συνδικαλιστών.

Δεκάδες, εκατοντάδες αστυνομικοί οδηγήθηκαν σε στημένες πειθαρχικές δίκες. Εκατοντάδες αστυνομικοί βρέθηκαν ξαφνικά απ’ το ένα άκρο της Ελλάδας στο άλλο.

Ωστόσο τίποτα δεν πτοούσε τους αστυνομικούς συνδικαλιστές.

Μάθαιναν ότι τους παρέπεμπαν στα πειθαρχικά συμβούλια με το ερώτημα της απόταξης και αδιαφορούσαν! Τους έστελναν στα σύνορα και έφευγαν τραγουδώντας! Οι υπεύθυνοι του Υ.Δ.Τ. τα είχαν χάσει! Ξενυχτούσαν να βρουν τρόπους ν’ αντιμετωπίσουν το φαινόμενο!

Είχε μπει και σε εφαρμογή σχέδιο παρακολούθησης των πρωτεργατών όλο το 24ωρο!

Γύρω στο φθινόπωρο αποφασίστηκε να γίνει μια μεγάλη συγκέντρωση στο θέατρο ΑΚΡΟΠΟΛ. Τα τότε μέσα ενημέρωσης (εφημερίδες και ραδιοφωνικοί σταθμοί) έδιναν πληροφορίες για την ώρα και τον τόπο συγκέντρωσης. Θ’ ακολουθούσε πορεία στη Βουλή.

Και για πρώτη φορά στ’ αστυνομικά χρονικά κηρύχτηκε γενική επιφυλακή για όλους τους αστυνομικούς της Αττικής! Ο λόγος προφανής: για να μη παραβρεθούν στη συγκέντρωση!

Έτσι “μάντρωσαν” χιλιάδες αστυνομικούς στη Γ.Α.Δ.Α. στ’ αστυνομικά τμήματα, σε όλες τις αστυνομικές υπηρεσίες.

Ωστόσο πάνω από 300 αστυνομικοί αφήφη-

λύν στο σωματείο.

Το Υ.Δ.Τ. σκλήρυνε τη στάση του ακόμη πιο πολύ. Άρχισε ν’ αποτάσσει αστυνομικούς απ’ το Σώμα, να τους μεταθέτει με απερίγραπτη συχνότητα στα πιο απόμακρα μέρη της χώρας. Πρόθεσή του: να τους οδηγήσει σε παραιτήση!

Με κάθε πρόσφορο μέσο ασκούσε τρομοκρατία και εκφοβισμό.

Δεν κατόρθωσε όμως να τους λυγίσει!

Στα μέσα του 1988 έκανε την εμφάνισή του ένα νέο σωματείο: **“Η ΕΝΩΣΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ”**.

Μετά την ίδρυση της Ε.Α.Υ.Α., αστυνομικά σωματεία άρχισαν να δημιουργούνται σ’ όλη την Ελλάδα. Επικράτησε η αντίληψη “κάθε νομός κι ένα σωματείο”. Πολύ γρήγορα αυτό έγινε πραγματικότητα. Στη συνέχεια δημιουργήθηκε η **“Ομοσπονδία Αστυνομικών Σωματείων”**.

Ωστόσο για να υπάρξουν θετικά αποτελέσματα, δεν θα πρέπει να εκλαμβάνεται το σωματείο, ως προέκταση της υπηρεσιακής απασχόλησης. Και θα πρέπει ν’ αποφεύγονται οι “συνδικαλιστικές ασθένειες”, όπως είναι ο φατριασμός, η γραφειοκρατία, οι ομαδοποιήσεις.

Μόνο ένα γνήσιο συνδικαλιστικό κίνημα μπορεί να εμπνεύσει και να προσελκύσει μεγάλο αριθμό (ενεργών) μελών. Και ταυτόχρονα, μόνο ένα ισχυρό σωματείο, μπορεί ν’ αναγκάσει την οποιαδήποτε κυβέρνηση, να καθίσει στο τραπέζι του διαλόγου και σε τελική ανάλυση να επιλύσει τα αιτήματά τους.

Υπάρχει και φιλότιμο;

Συνέχεια από τη σελ. 4

λευταία χρόνια και είχε την ευθύνη του Χρηματιστηρίου, των ναυαγίων, των αποθεματικών των ταμείων, την ανικανότητα να προστατέψει τις παραλίες από τους νταβατζήδες της νύχτας (για να θυμηθούμε μόνο μερικά παραδείγματα);

Προσωπικά πιστεύω πως θα είχε παραιτηθεί και θα είχε πάει σπίτι του.

Γιατί σε τελική ανάλυση είχε φιλότιμο. Όμως άλλο ο κινηματογράφος και άλλο η πραγματικότητα.

Επειδή πλησιάζουν οι εκλογές και σε πείσμα όλων

όσων προσπαθούν να μας πείσουν ότι δεν υπάρχει φιλότιμο, ή ότι είναι άχρηστο στις ημέρες μας, ο Έλληνας πολίτης, ό,τι και να είναι, εργάτης, αγρότης, αστυνόμος, πυροσβέστης, γυναίκα, άντρας, νέος, γέρος, εκτιμά το φιλότιμο, το θεωρεί αξία και θα κάνει όλους αυτούς που στηρίζουν αυτό το πολιτικό σκηνικό να τρομάξουν και θα ρίξει μαύρο στους Μαυρογαλούρους και τα κόμματά τους, μαύρο σε όλους αυτούς που τον περιφρονούν, τον κοροϊδεύουν, τον εκμεταλλεύονται και τον βλέπουν μόνο σαν ψήφο κάθε 4 χρόνια.

Επειδή οι πολίτες ξέρουν ότι δεν είχαν ούτε έχουν

πολιτικό φιλότιμο οι πραγματικοί Γκρούζοι και Μαυρογαλούρηδες να παραιτηθούν θα τους παραιτήσουν οι ίδιοι.

Αποτελεί αισιόδοξο σενάριο, όχι ελληνικής ταινίας αλλά ταινίας επιστημονικής φαντασίας; Ίσως.

Αξίζει όμως ο κόπος να το κάνουμε, να γίνουμε οι παραγωγοί, σεναριογράφοι και οι σκηνοθέτες αυτού του πολιτικού σκηνικού. Για να αλλάξει το πολιτικό σκηνικό, για να δούμε κάτι άλλο και όχι την ίδια ταινία που βλέπουμε 30 χρόνια και που δεν βγάζει καν γέλιο αλλά μόνο βαρεμάρα και αδιαφορία.

